

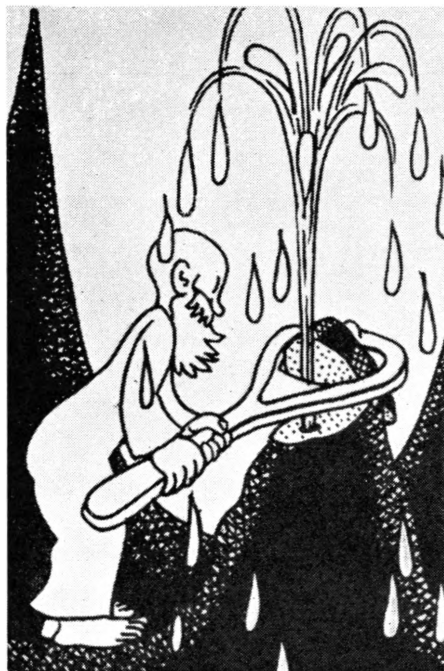
Kortfilm i KARLOVY VARY

Nogle glimt fra den niende internationale filmfestival i Karlovy Vary. (Karlsbad) i Tjekkioslovakiet.

Den niende tjekkiske filmfestival, som sluttede den 29. juni i år, satte foreløbig verdensrekord, idet der blev vist 131 film fra ialt 41 lande.

Det store antal film måtte nødvendigvis få følger for kvaliteten, som for spillefilmernes vedkommende kun undtagelsesvis hævdede sig over det jævne. Bevæger vi os ind på kortfilmernes område, bliver udsvingene langt større. Taget som gennemsnit var kortfilmernes kvalitet om muligt endnu ringere end spillefilmernes, men det er alligevel indenfor denne kategori, vi finder stævnets bedste og mest betydningsfulde film. Det var også, hvad man så nogenlunde havde ventet, for Rusland og de østeuropæiske lande har længe stået stærkt på kortfilmens område, og disse lande spiller fortsat en vigtig rolle ved de tjekkiske filmfester. Prisuddelingen var også langt mere retfærdig og velbegrundet indenfor denne filmkategori, end den var det for spillefilmens vedkommende.

Af det, jeg så, giver jeg så ubetinget prisen til den russiske populær-videnskabelige film „Tayna veschchestva” (Stoffets hemmelighed, instr.: P. Klushantsev), som illustrerer hele atomteoriens historie. Den er lavet som en kombination af almindelige filmoptagelser med tegnefilm og modelfilm, og skønt den er temmelig lang — 1468 m — formår den at fastholde interessen lige til det sidste. Den afstår fra enhver form for politisk propaganda — atombomben strejfes kun i et par skematiske rids, ingen paddehattesky, ingen ruiner, ingen rædsler — og den virker ualmindelig instruktiv, veloplagt og fængslende.

Fra „Stvoreni sveta” (Verdens skabelse).

Picasso er øjensynlig i vælten i øjeblikket. I Karlovy Vary så vi både *Emmers* Picasso-film, der viser hans udvikling, og *Clouzots* prisbelønnede film fra Cannes: „Le mystère Picasso”, som viser ham under arbejdet. Clouzots film er umiddelbart den mest fængslende, men de to film supplerer på interessant måde hinanden, og Emmer-filmens tjekkiske prisbelønning var fortjent.

Tjekkerne hævdede sig smukt inden for kortfilmens område. I samarbejde med kineserne havde de igennem to år optaget „Ceste vede do Tibetu” (Vejen fører til Tibet, instr. V. Sis & Chu Tech-chi), som på glimrende måde skildrer en vejkonstruktion under de mest primitive forhold i et næsten utilgængeligt terrain, og A. F. Sulc havde med sin film „Mozartova Praha” (Mozarts Prag) løst en meget bunden og vanskelig opgave med virkelig elegance. Også på tegnefilmens felt lagde man mærke til tjekkerne. Uden for konkur-

rence viste de „Stvorení sveta” (Verdens skabelse, instr. *Ed. Hofman*, tegning: *Jean Effel*), som dog væsentlig fængsler på grund af Effels barokke indfald, mens *Václav Bedřich* viste langt større filmisk sans i tegnefilmen „*Cert a Kaca*” (Djæveln og Katja) med tegninger af *Josef Lada*. Filmen er delvis bygget over en opera buffa af *Dvorák*, og filmrytmen og tegnestilen er fint afstemt efter den musikalske tema- og motivveksling i *Dvorák*s musik.

Fra Vesttyskland vakte *Heinz-Günther Zeiss* berettiget interesse med sin impressionistiske stemningsfilm „11 Uhr in Unserer Stadt”, som viderefører arven fra *Ruttman*, mens dokumentarfilmfolk fra Østtyskland under *Bruno Klebergs* ledelse havde løst den opgave at lave en filmreportage over den østtyske regeringsdelegations besøg i Kina med bravour. Her var regeringsbanketter og statsmands-

håndtryk behændigt skudt i baggrunden for at give plads for nogle yderst interessante glimt af Kina. Og så kan man, hvis man vil være objektiv, ikke komme udenom at fremholde den også øststyske „*Mein Kind*”, som er indspillet under *Joris Ivens*' kontrol. Dens tema er kvindernes fredskongres i Lausanne, men uanset den politiske forudindtagethed mod dens baggrund, jeg vel deler med de fleste herhjemme, må det indrømmes, at filmen var ualmindelig fint og dygtigt lavet og yderst gribende i sin appel.

Til slut vil jeg lige nævne „*Contratiempo y marca*” (Tidevandet) som er indspillet af nogle amatørødsere fra Uruguay. Filmisk er den absolut ikke noget særligt, men filmens abstrakt-stiliserede pantomime blev fremført i en så forfinet og raffineret stil, at man gerne havde set mere fra denne „*Club de Teatro*”.

Tjekkisk tegnefilmstil: „Cert a Kaca” (Djæveln og Katja), iscenesat af Václav Bedřich og tegnet af Josef Lada — en af de bedste korte film i Karlovy Vary.

